

ZOMER IN CARRICK PARK

KIRSTY FERRY

Zomer
in
Carrick Park

KIRSTY FERRY

ISBN 9789403909769

NUR 343

Oorspronkelijke titel: *Summer in Carrick Park*

Copyright © 2018 Kirsty Ferry

Published 2026 by Dutch Venture Publishing

The moral rights of the author have been asserted

Copyright © 2026 voor de Nederlandse taal: Dutch Venture Publishing

Omslagontwerp: Choc Lit Limited

Bewerking originele omslag: Jen Minkman

Eindredactie: Nikki Greveling

Vertaald door Olga Hoekstra

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever. Dit boek is een werk van fictie. Alle namen, plaatsen en gebeurtenissen kwamen tot stand door de verbeelding van de auteur, of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met een bestaand persoon, dood of levend, berust op louter toeval.

OPDRACHT

*Voor mijn oma, Jennie Armstrong, wier scones altijd plat waren,
maar altijd heerlijk.*

The Bride-Cake

This day, My Julia, thou must make
For Mistress Bride the wedding-cake:
Knead but the dough, and it will be
To paste of almonds turn'd by thee:
Or kiss it thou but once or twice,
And for the bride-cake there'll be spice

Robert Herrick (1648)

HOOFDSTUK 1

HET HEDEN

Rosa Tempest was vaak wanhopig. Het kon soms extreem belonend zijn om de oudste van drie zussen te zijn, maar andere keren, zoals vandaag, kon het gekmakend zijn. Ze had al een hees telefoontje doorstaan van haar jongste zusje, Angel, die vroeg of ze haar over een week of twee kon laten weten of er nog beschikbare kamers in haar hotel waren voor een bepaalde datum in augustus. ‘Haar’ hotel, zoals Rosa stijfjes tegen Angel zei, was normaal gesproken tegen die tijd compleet volgeboekt met trouwe-rijen, maar afhankelijk van wat ze wilde, zou ze misschien geluk kunnen hebben. Ze zou zeker weten wel even kijken of er iets beschikbaar was, als ze weer op haar werk was. Rosa was niet de eigenaar van Carrick Park Hotel, ze was enkel de senior receptioniste, dus ze wist uit haar hoofd niet zeker of er kamers beschikbaar waren of niet.

‘Nou, je kunt op z’n minst *proberen* er snel achter te

komen en me terug te bellen, want Kyle moet het weten vanwege zijn *familie*.’

“Vanwege zijn familie” wat?’ had Rosa gevraagd, terwijl ze haar voeten in haar nette, marineblauwe, hoge hakken duwde.

‘Vanwege de familie van Kyle. Zijn ouders komen langs. Ze hebben Taigh Fallon nog nooit gezien en ze komen vanuit Canada. Nadat ze naar Schotland zijn geweest, komen ze naar ons toe en blijven een paar dagen in Yorkshire. Goth Cottage is te klein. We hebben maar één slaapkamer.’

Kyle was vorig jaar vanuit Ontario verhuisd en nu verdeelden hij en Angel hun tijd tussen het Schotse huis dat Kyle had geërfd, Taigh Fallon, en Angels kleine cottage in Whitby. Carrick Park lag in het nationaal park North York Moors, op een paar kilometer afstand van Whitby, en zou, zo wist Rosa, het perfecte verblijf zijn voor de familie van Kyle.

Rosa bevond zich in de gelukkige positie dat ze haar eigen kleine cottage in de Moors had – nou, eigenlijk was het een klein rijtjeshuis in een dorpje gelegen bij de Moors – dat net zo ‘gesloten’ was als Rosa zelf. Ze had ook de beschikking over een kamer in een gedeelte van het hotel waar het personeel kon verblijven. Angel hoefde niet te weten dat Rosa die week gekke diensten moest draaien en profiteerde van de kamers voor het personeel. Ze kon dus eigenlijk vrij gemakkelijk en vrij snel achter de beschikbaarheid van kamers komen, maar Rosa maakte haar niet wijzer.

In plaats daarvan zuchtte ze en had ze een pen gepakt.

Ze trok een notitieblokje van het hotel naar zich toe en vroeg: ‘Heb je alleen maar een kamer nodig? Geef me wat meer details.’

Angel vertelde haar wat ze nodig had en Rosa weerde de dankbetuigingen af en het lukte haar – uiteindelijk – om op te hangen en verder te gaan met zich op te maken.

Ze hing haar tas over haar schouder en had haar hand al

op de deurkruk toen haar telefoon opnieuw ging. Jessie. Haar middelste zus.

‘Jessie, wat leuk om van je te horen,’ zei Rosa toonloos. ‘Wat is er? Ik sta op het punt om naar mijn werk te gaan, dus zet er een beetje vaart achter.’ Het was ook nergens voor nodig dat Jessie wist hoe dicht ze daadwerkelijk al bij haar werk was.

‘Rosa... Ik heb wat advies nodig.’ Er klonk een brul van ergens uit Suffolk, waar Jessie nu woonde, en haar zus klonk bezorgd. ‘Wespensteken. Heb je dan zuiveringszout of azijn nodig?’

Het gebrul ging door, werd zelfs nog wat decibellen luider en Rosa sloot haar ogen. Met acht weken oud had Rosa’s nichtje Lottie een stel zeer goed werkende longen. ‘Wesp is “au” dus “azijn”. Bij is “zoem” dus “zuiveringszout”. Dat *weet* je echt wel,’ zei Rosa.

‘Ik wist die dingen negen weken geleden,’ jammerde Jessie. ‘Maar *nu* weet ik helemaal niets meer.’

‘Doe wat azijn op Lottie. Maar laat Elijah haar niet aanzien voor een chipje.’

‘Elijah is degene die is gestoken,’ huilde Jessie, verwijzend naar haar stiefzoon van tien. ‘Lottie is gewoon aan het brullen.’

‘Dan doe je de azijn op Elijah!’ zei Rosa geërgerd. ‘Ik kom zo echt te laat op mijn werk. Ik wil de files vermijden.’

‘Oké, oké, ik vergeet soms dat er buiten de luiers om nog een hele andere wereld is. Dankjewel.’

‘Dankjewel, Rosa,’ klonk een jongensachtig kinderstemmetje op de achtergrond, ielig en bibberend boven de huilende Lottie uit: Elijah die tegelijkertijd dapper en gepijnigd klonk. ‘Het was een hele grote wesp. Hij was gemeen.’

Rosa kon niet anders dan glimlachen. Ze maakte altijd wel tijd voor Elijah, ondanks het feit dat hij onordelijk was en nooit zijn mond leek te houden. ‘Zeg maar tegen Elijah

dat wespen bijna nooit schattig en knuffelig zijn. Geef mij maar bijen. En nu moet ik gaan. Ik hoop voor je dat azijn werkt.’

‘Ik ook,’ antwoordde Jessie. ‘Hou van je, Rosa.’

‘Hou ook van jou.’ Rosa hing op, smet haar telefoon in haar tas en keek in de spiegel, terwijl ze zich opnieuw klaar maakte om de kamer te verlaten. Geen blond haartje zat verkeerd en er zat nergens een veegje mascara. Mooi zo. Ze was trots op het feit dat ze altijd een goede indruk maakte en dat was zeker ook een essentieel onderdeel van haar werk. Haar jongere zussen waren veel lakser – Angel droeg altijd zwarte jurkjes in Victoriaanse stijl en Jessie kon je niet gelukkiger krijgen dan in een spijkerbroek en een vest of jas met capuchon. Rosa stond altijd bekend als de meest praktische en dat werd ook duidelijk als je ze ooit met z’n drieën samen zag.

Toch vond Rosa het idee van Angel dat ze “gesloten” was, vervelend. Ze boog voorover en bracht haar lippenstift aan om vervolgens in de spiegel haar lippen te tuiten. Ze stond zichzelf een snelle glimlach toe. Waarschijnlijk bevond ze zich aan de verkeerde kant van de dertig om een pruilmondje te trekken – god, ze liep aardig naar de veertig toe, nu ze eraan dacht – maar het was gewoon grappig. Toen stond ze rechtop en zuchtte ze. Ze trok haar kokerrokje recht en hees haar tas weer omhoog op haar schouder, en verliet toen de kamer. Tijd om te starten met een soort van nachtdienst: van vijf uur ’s middags tot een uur ’s nachts. Godzijdank kon ze na haar dienst instorten in de hotelkamer.

ROSA KLIKKLAKTE DOOR de gang en naar de personeelstrap die naar de receptie leidde. Kleine, half verroeste belletjes hingen hoog door de hele gang, maar ze had geen tijd om er verder bij stil te staan en zich voor te stellen hoe de mensen

leefden die die belletjes lieten rinkelen toen Carrick Park Hotel nog simpelweg "Carrick Park" was, het huis van de beroemde Yorkshire Carrick familie.

Angel zou zijn blijven staan kijken, zuchtend over de geschiedenis van deze plek. Jessie zou zich gewoon hebben afgevraagd welk belletje bij de bibliotheek hoorde, om vervolgens het lijntje naar die kamer te volgen en de helft van de boeken op een andere plek te zetten. Maar Rosa zag de belletjes bijna iedere dag en ze vielen haar eigenlijk niet eens meer op. Het waren gewoon vreemdsoortige decoraties, meer niet.

'Goedenavond, Tara,' zei Rosa toen de receptioniste met haar donkerrode haar opkeek en naar haar glimlachte. 'Is het druk geweest?'

Tara schudde haar hoofd en haar haren zwaaiden van links naar rechts. 'Niet heel erg. Er was een probleem met de roomservice van iemand, in de zin van dat ze die niet hadden gekregen. Maar dat is nu opgelost en ze zijn behoorlijk tevreden.'

Rosa knikte. 'Mooi zo. Ik begin mijn dienst veel liever zonder schreeuwende mensen.' Ze glimlachte en wachtte tot Tara de computer had afgesloten en opstond van de balie.

'Veel plezier,' zei Tara. Ze wierp een snelle blik op de klok en keek Rosa toen met een glimlach vol medelijden aan. 'Ik haat deze dienst. Ik heb medelijden met je.'

'Het is niet zo erg als van één tot negen. Die dienst is vreselijk.' Rosa rilde.

'Bij die dienst is het ook een stuk rustiger,' antwoordde Tara. 'Het is fijn om wat tijd voor jezelf te hebben. En het is nog fijner als je taart hebt meegenomen.'

Tara keek hoopvol naar Rosa, maar Rosa schudde haar hoofd. 'Vandaag niet. Ik moet nog bloem kopen. Alles uit mijn kastje is in de laatste taart gegaan die ik vorige week heb gemaakt.' Ze verwees naar een geglazuurde citroentaart

van vijf lagen die zo hemels lekker was dat het water je in de mond liep, al zei ze het zelf. Hij had het nog geen uur overleefd in het hotel: iedereen kwam maar stukjes halen. 'Hoe dan ook, ik vind het nooit erg om pas om één uur klaar te zijn. Zeker niet als er boven een bed op me staat te wachten. Zo erg is het niet.'

'Ja, we hoeven in ieder geval niet naar huis te rijden,' grinnikte Tara. 'Ik zie je morgen. En koop meer bloem. Snel!'

'Het staat op mijn lijstje,' bevestigde Rosa. Ze schoof op de stoel en tikte haar gegevens in, haar nagels perfect gemani-cuurd. Ze meldde zich aan in het reserveringssysteem en scrolde door tot ze de data had gevonden waar Angel haar naar had gevraagd. Gelukkig waren er nog een paar kamers beschikbaar en een ervan legde ze voorlopig vast voor de Canadezen. Het was maar goed dat ze niet een weekeinde eerder wilde komen. Ailsa, de weddingplanner van Carrick Park, had, zoals ze al vermoedde, zo veel kamers gereserveerd voor een trouwerij dat het hele hotel vol zat. Ze glimlachte in zichzelf. Ze wist wel hoe het werkte en hoewel het geen big deal was, voelde ze zich een klein beetje tevreden met zichzelf.

Ze sloot het systeem af en zou nog even wachtten tot ze Angel belde. Die hoefde niet te weten dat ze het klusje zo snel en zo efficiënt had geklaard. Ze moest maar even wachten. Daar ging ze heus niet dood aan.

HOOFDSTUK 2

'Je hebt het helemaal voor elkaar, toch?' Luke leunde achterover op de bank en legde zijn voeten op de salontafel.

'Met voor elkaar bedoel je...?' lokte Joel Luke uit tot antwoorden.

Luke dacht waarschijnlijk dat schouderophalen voldoende antwoord was, maar toen hij Joels ogen gevaarlijk zag vernauwen, besloot hij duidelijk dat hij wat meer moest uitweiden. 'De...' Hij wapperde lui met zijn hand. 'De auto's. De ring. De taart. De... dingen.'

'De dingen voor je *huwelijk*?' vroeg Joel. 'De dingen die jij en Erica al uitgezocht zouden moeten hebben? In vredesnaam... Het is volgende week al.'

'Jij bent de getuige,' zei Luke op dat irritante, ontspannen toontje van hem. 'Dat doe jij toch allemaal?'

'Nee.' Joel greep de benen van zijn vriend, verschoof ze ruw en liet ze terug op de grond vallen. Hij trok de tafel een meter of zo naar achteren, gewoon om er zeker van te zijn dat Luke het niet nog een keer zou proberen. 'Ik heb het vrijgezellenfeest georganiseerd en ik draag op de dag zelf de